

Recensie: Wolfs muze RECENSIE

Recensie: Wolfs muze – Lyda Westerink

In *Wolfs muze* is het hoofdpersonage verplicht geweest te trouwen met een man waar ze niet van houdt. Ze heeft twee zonen, die streng worden opgevoed door haar man en zelf heeft ze niet veel te zeggen. Erg gelukkig is ze dus niet. Wanhopig proberen zij en haar voormalige jeugdliefde 'wolf' elkaar terug te bereiken, hun liefde is namelijk nooit opgehouden. Maar haar man en wolfs beroep weerhouden hen daarvan.

Lyda Westerink weet wel hoe je de lezer gebonden kunt houden aan het boek zonder er extreem veel spanning in te verwerken. Dit boek bestaat niet uit cliffhangers of spannende acties, maar *Wolfs muze* is een boek die je meeneemt met zijn mooi geschreven zinnen, personages en gevoel.

De zinnen van dit boek zijn redelijk poëtisch beschreven, hoewel het echt niet de impressie geeft dat het bijna een gedichtenbundel is. Het leest echter heel vlot, maar geeft de wat 'romantischere' kant aan het boek, wat zeker nodig is voor dit verhaal en ook dat kleine extraatje om het toch nog boeiend te houden. Er worden gewoon veel mooi, en niet dagelijkse, woorden gebruikt en veel vergelijkingen.

Ook Lyda's personages zijn erg interessant. Omdat het boek over een lange tijdspanne afspeelt (meerdere jaren) krijgen we een mooie evolutie van de personages te zien. Het fijne is dat we niet alleen het hoofdpersonage veranderingen zien meemaken, maar ook de mensen om haar heen en dat toch allemaal door haar ogen. Bijna ieder personage in het boek waar dieper op ingegaan wordt, gedraagt zich anders naarmate het boek eindigt. Dit is erg knap gedaan, want dat kan je niet van ieder boek zeggen.

Wat ook nog een pluspunt was van *Wolfs muze*, was dat we meevoelden met het hoofdpersonage. We voelden haar verdriet, vreugde en verliefdheid. De omstandigheden rondom haar waren erg mooi beschreven en het was dus niet moeilijk om je in te leven.

Een opvallend iets aan dit boek was dat de personages geen naam hadden. Ze werden beschreven als zij, man, zonen, de oudste, de jongste, moeder, oma, maar nooit met een echte voornaam. Zelfs 'wolf' was niet de echte naam, maar een vergelijking zoals het hoofdpersonage hem zag, het woord was namelijk nooit met hoofdletter geschreven. Hoewel dit misschien storend lijkt, was het dat absoluut niet. Het was heel gemakkelijk te volgen over wie er gesproken werd en het was dus geen enkel probleem dat we de naam niet wisten (misschien enkel als je nadien over het boek wilt praten).

Hoewel *Wolfs muze* een heel vlot boek was, kwam er hier en daar wel een pagina die wat moeilijker geschreven was dan andere en dus ook wat moeilijker te volgen. Maar al met al viel dit nog goed mee. Voor gevoelige zielen is het boek echter iets minder. Er wordt namelijk wel gedetailleerd ingegaan op seksscènes, maar op een nog redelijke propere manier.

Lyda Werterink heeft een pareltje neergezet met *Wolfs muze*, lichtjes gebaseerd op het sprookje van 'Roodkapje'. Het boek is perfect voor mensen die op zoek zijn naar een niet te spannend boek, maar dat je toch weet vast te houden. Het boek leest ook als een trein en is dus een goede snelle genierter.

Recensie: Wolfs muze – Lyda Westerink

Tags: [Lyda Westerink](#), [recensie](#), [Wolfs Muze](#)